

תיטב לפניך דמעת עין — הרב חיים בן-ציון

שוורות אלו נכתבו בשנת תש"ט על ידי אחד מרבני ירושלים.

רגשות וזכרונות מהכתל המערבי אשר הוד קדומים נסוך עליו. וכל לב אשר קרב לסלעיו נשבר ונפתח, מהקדש השורה עליהם. נתעלו דוממים אלו מעל כל דומם אשר בשדה. אבנים לבשו צורות והביעו הוויות כצורות בני אדם אשר אומרות הרבה. ולקרא במ אפטר מגילות מגילות.

אהה אלוקים!
זכרתי את האבנים
אשר באורך חבוקות
והיה כאשר חבקותים
זכרתיך ממעמקים
והיה לבי לרגע—קדש קדשים
ודרשתיך בתחנונים
והיו הדמעות לשוני
כאשר נלאה ניבי
לספר לפניך יגוני
ונס כאבי.

אוי אלוקי!	בזכרי הדר כבודך סביבי
באין דבירך	ולא ידעתי עוד את עצמי
משכן כבודך	בזכרי גלות שכינתך וגלות עמי
הכן לבי — יהי מקדשך.	חשבתי, פה אגוע מבכי.
ובאין מזבחד מיוסד	ותקוד נפשי מזעמי
הכן עצמי — ואהיה לך מוקד	איכה אשוב לאהלי
תיטב לפניך דמעת עין	לערוך שלחני ולעלות על יצועי
כאשכול יין, בכורים על מזבחדך	ומקדש מלך עיר מלוכה
חי נפשי כי כל חלבי ודמי	לזרים וזדים עיר מנוחה.
נשפך בדמעותי	אם לתנים היו מעונות
	בין עיי חרבות
	גדול מנשוא היה בשת העונות
ולא בכיתי עוד	אך שבעתיים הכאב ובכי הדורות
כי יבש עין-העין	אם שם משכן-לקדר ונביות.